

Grundtvig: Ja, jeg har bedet om Ordet, og det er vist, at, om jeg nogeninde har følt Trang til at bede baade Gud og Menneſker om Ordet, ſaa er det paa dette Stede idag og paa hele denne Rigsdag; thi hertil var jeg aldrig kommen, derſom jeg ikke havde, hvad Mange ville kalde, en Overtro paa Ordet, paa det levende Ord, og hvad jeg ſelv maa kalde en ſæregen Tro paa, hvad et godt Ord kan udrette, naar det finder et godt Sted, og til- lige derpaa, at gode Ord ſandt fra Slægt til Slægt aldrig bedre Sted end i det danſke Folkehjerte. Ja, jeg troer virkelig, at ſaa godt et Sted kan et godt Ord finde, om intet andet Sted, ſaa dog paa den danſke Rigsdag, at baade Regjeringen og Rigsdagen, eller idetmindſte en af dem, kunde lade en Sag falde, idetmindſte for Diebliffet, ſom var kommet ſin Afgjørelſe ſaa nær ſom den Grundlovsſag, vi ere ſammenkaldte til at vedtage eller forkaſte. Og hvor langt end det høie Miniſterium og det ærede Thing maatte være fra at dele denne min Tro, ſaa ville de dog neppe tvivle om, at jeg her kun taler, fordi jeg troer; thi der var aabenbart ingen alvorlig, nogenlunde begavet og med Rigsdagslivet ikke ubekjendt Mand, ſom kunde drives til at afbryde ſin Alderdoms No og ophjæde ſine ſidſte Kræfter blot for at ſige et afmægtigt „Nei“ til en afgjort Sag. Var det alligevel ſaa, ſom man har ſagt, ja, ſom man lidt nok har ſagt, var det virkelig ſaa, at denne Grundlovsſag, denne langtrukne og fortrædelige Sag var ſaa ſuldstændigt drøftet og reengjort, at der ikke var noget Nyt at oplyſe derom, ſaa de opfogte Indvendinger nødvendig matte finde døde Dren baade hos Miniſteriet og hos Thingenes Overtal, ſom ikke blot vare ſtemte for, men beſtemte paa at gjøre en Ende paa en uhyggelig Partifirid, ſaa Folket og Regjeringen endelig engang kunde ſaae No til efter den Ulykke, ſom har ramt Fædrelandet, at arbejde paa det almindelige Bedſte — ja, var det ſaa, da var min Lettroenhed paa dette Stede en ſand Latterlighed. Men jeg tør ſige, at det er ikke ſaa, det er en mærkelig Feiltagelſe, og hvis det ærede Thing vil have lidt Taalmodighed med ſin Aldersformand, tør jeg haabe allerede idag at godtgjøre, at der virkelig kommer et nyt Element ind i Rigs-

dagsbehandlingen af denne Sag, naar der kommer en Rigsdagsmand og træder i Skranken for den uforandrede Grundlov af 1849, og det en gammel Rigsdagsmand, ſom uden at høre til den gamle Grundlovs Forgubere dog ſelv har taget virkſom Deel i dens Tilblivelse, og ſom aldrig har villet høre eller vil høre til noget politift Parti af hvad Navn nævnes kan, med mindre man vil bruge dette Ogenavn til hele det danſke Folk, der unægteligt for at beſtaae i Forhold til de Fremmede og til det Fremmede altid afgjort maa være paa ſin egen Side. Jeg ſagde: „derſom det ærede Thing vilde viſe lidt Taalmodighed“, og ſkjøndt jeg tør haabe, at Thinget veed, at jeg, ſom en gammel Folketaler, ikke har pleiet at ſætte Tilhørernes Taalmodighed paa nogen haard Prøve, maa jeg alligevel udbede mig lidt Taalmodighed, fordi jeg kan ikke love at fatte mig ganſke kort, fordi denne Sag meeft betragtet og behandlet ſom en Partifag er kommen til at ſtaae i ſaa ſævt et Lys, at jeg ikke tør vente uden lidt efter lidt at ſaae den ſat og ſeet i ſit rette Lys. Paa det nærværende Trin af Sagen, og i dette Thing, kunde det vel ſynes aldeles overflødigt at viſe, at det er ingen Partifag og kunde aldrig blive en Partifag, uden naar man altfor ſørgeligt vilde betragte Regjering og Folk ſom to modsatte Partier; men for en Sikkerheds Skyld maa jeg dog i Forbigaaende bemærke, at i alt Fald nu, nu da vi ſee for vore Dine, at det frygtelige Parti, ſom man paafod maatte til enhver Priis jo før jo hellere hindres fra at beherſke dette Thing — at dette frygtelige Parti har med alle ſine ſtørſte Anſtrengelſer ikke engang kunnet hævde nogen af ſine Ledere Sæde i dette Thing — nu ſiger jeg, nu maae dog vel de, der virkelig have følt Skræk, ſmile lidt over den, og da tillige over den Daarlighed at ville forebygge alle mulige Misbrug af Livet. Jeg tør da ogſaa haabe, at de ville give mig Ret i, at der maatte være ganſte anderledes overhængende Fare for det almindelige Bedſte, ſom man ſkulde lade ſig bevæge af til at forandre en Grundlov, en Grundlov, ſom det halve Folk kæmper for, og det andet halve Folk kun af Frygt og Mismod opgiver. Der maatte alſaa ved dette Thing, ſom jo